

Fragment de *Minotaure*, de Friedrich Dürrenmatt

Traducció d'Ignasi Pàmies

Col·lecció Alabatré, 21. LaBreu edicions, 2010

L'ésser va ballar pel seu Laberint, a través del món dels seus reflexos, ballava com un infant monstruós, ballava com un monstruós pare de si mateix, ballava com un déu monstruós pel cosmos dels seus reflexos. Però de sobte va aturar la seva dansa, es va quedar de peu, rígid; va arraulir-se, va mirar fixament, i amb ell van arraulir-se i van fixar la mirada els seus reflexos: mentre ballava, l'ésser havia vist, entre els reflexos ballarins, uns éssers que no ballaven i no eren els reflexos que l'obeïen.

La donzella, reflectida com l'ésser arraulit, s'estava dreta, immòbil, nua, amb els cabells llargs i negres, entre els éssers arraulits, que eren pertot arreu, davant d'ella, al seu costat, darrere d'ella; així com també ell era pertot, davant d'ella, al seu costat, darrere seu. La donzella no s'atrevia a moure's, tenia la mirada clavada en l'ésser que s'arraulia al seu costat, el que tenia més a prop. Ella sabia que només n'hi havia un, d'ésser arrupit, que els

altres éssers arrupits eren reflexos, però no sabia qui era l'ésser i no el seu reflex.

[...]

El Minotaure es va incorporar. Era imponent. De sobte comprenia que hi havia alguna cosa més que minotaures. El seu món s'havia duplicat. Va veure reflectits pertot arreu els ulls, la boca, els cabells llargs i negres, que queien per sobre les espatlles, va veure la pell blanca, el coll, els pits, la panxa, el ventre, les cuixes, i com tot s'enllaçava i es comunicava. Es va moure cap a ella. Ella va allunyar-se d'ell, mentre que en una altra banda s'hi apropava. Ell la va perseguir pel Laberint, ella fugia. Era com si un vent tempestuós hagués fet un garbuix de minotaures i donzelles, que giraven en remolí separant-se, entrellaçant-se i xocant entre ells, i quan la donzella li va caure als braços, quan ell de sobte va sentir el seu cos, la carn càlida i amarada de suor, i no el vidre dur que havia sentit fins ara, va comprendre –en la mesura que es pot parlar de comprendre tractant-se del Minotaure– que fins ara havia viscut en un món

en què només hi havia minotaures, cadascun d'ells tancat en una presó de vidre, i de cop sentia un altre cos, sentia una altra carn. La donzella va esmunyir-se, ell no s'hi va oposar. Ella va recular, mirant-lo amb els seus ulls grossos, i quan ell va començar a ballar, la donzella va començar a ballar, i amb ells van ballar els seus reflexos. Ell ballava la seva deformitat, ella ballava la seva bellesa, ell ballava la seva joia per haver-la trobada, ella ballava la seva por per haver estat trobada, ell ballava el seu alliberament, i ella ballava el seu destí, ell ballava el seu deler, ella ballava la seva curiositat, ell ballava el seu apropament i ella ballava el seu refús, ell ballava el seu endinsar-se, ella ballava la seva abraçada. Van ballar com van ballar els seus reflexos, i ell no es va adonar que la prenia, tampoc no podia pas saber que la matava, ja que no sabia què era la vida i què la mort.